

Robert Leontescu

Bancuri Geniale

de te dau de 3 ori și $\frac{1}{4}$ peste cap

Ediție revăzută și îmbogățită

PLINE DE EXPLICAȚII CU TÂLC

c o l e c Ț i a
SPIRITUALITATE

Lux**Sublima**
București 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Leontescu, Robert
Bancuri geniale de te dau de 3 ori și 1/4 peste cap /
Robert Leontescu. - Ed. a 2-a, rev. - București : Lux Sublima,
2015
ISBN 978-973-1823-38-6

821.135.1-36

EDITURA LUX SUBLIMA
tel.: 0747.076.225
internet: www.luxsublima.ro
e-mail: office@luxsublima.ro
ISBN 978-973-1823-38-6

Colaboratori: Carmina Voicu, Raluca Predescu, Doris Oargă
Tehnoredactare și coperti: Attalesir Baci

©Copyright 2015 Editura Lux Sublima
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii Lux Sublima.
Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de față
este posibilă numai cu acordul scris al editurii.

Motto: *Caimacul este ego-ul laptelui. Te-ai prins?...*

Dedic această carte Aceluia care mi-a transformat miraculos viața din toate punctele de vedere. De asemenea, mamei care m-a susținut întotdeauna cum s-a priceput ea mai bine. Și nu în ultimul rând, tuturor celor care știu să citească printre glume...

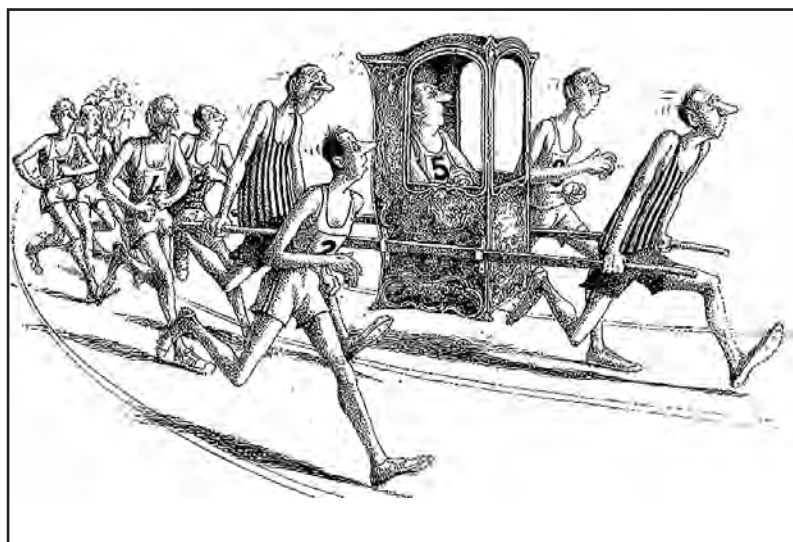

Prefață

O istorioară veche spune că Dumnezeu a creat lumea din trei hohote de râs. Asta înseamnă că El are mult umor, iar noi avem înscris în ADN și simțul acesta. De aceea toți oamenii țin minte bancuri. Ce-i drept însă, doar unii le spun haios. Au un talent al lor. Le curge prin vene sânge de histrion. Alții, chiar mai puțini, inventează anecdotele – deși eu am o bănuială, s-ar putea să le sufle la ureche cineva mai de Sus, nu degeaba există expresia „mi-a venit o idee“. Asemenea oameni adulmecă izul comic de la o poștă și pot să concentreze poanta în câteva cuvinte bine țintite. Au și mîntea brici.

Puțini, însă foarte puțini dintre noi deslușesc și savurează tâlcul unui banc. Nu pentru că celorlalți le-ar lipsi organul de simț. Nici vorbă. Vremurile sunt cum sunt. Au fost furate Soarele și Luna, iar forțele întunericului le-au dosit bine. Ca-n poveste. Păpușarii sistemului au răsturnat valorile, le-au luat în bășcălie, și au așezat pe soclu societatea de consum care a ridicat la rang de virtute superficialitatea. A transformat în stil de viață alunecarea pe suprafețe. Dacă așa trăim, cine mai are apetit și intuiție să vadă miezul unui banc?

Dar Dumnezeu are umor în eternitate. Nu se-mpiedică de o nimica toată, de o conspirație planetară. Știe că cine zâmbește mai degrabă mîntea își limpezește. Și se bazează pe asta. De aceea, a făcut în așa fel încât ochiul care vede sâmburele de înțelepciune dintr-o poantă să deprindă și măiestria de a descifra însuși miezul lumii. E unul din tâlcurile glumei cosmice. Aceea care l-a făcut pe Dumnezeu să izbucnească în trei hohote de râs, care nu s-au oprit nici până în ziua de azi...

- **Chelner!**
- **Yes, sir!**
- **Am o muscă în ciorbă.**
- **Da, dar aveți și un păianjen pe felia de pâine...**

Oricât de grozav s-ar crede un lord, o muscă îi poate face felul. Și felul unu, și felul doi. Așa e viața. Nobilul e deranjat de insectă, dar probabil că nu are nimic împotriva unui trabuc, care e mult mai nociv. Gâza e în pericol de înec, însă asta nu-l sensibilizează deloc. Poate că și pe chelner îl apasă ceva, dar lordul e lord și totul i se cuvine. Restaurantul se învâрте în jurul lui. Însă, cu toată importanța pe care și-o dă, nu poate controla un anumit aspect: frica de moarte. Lui nu-i pasă de muscă sau de ciorba întinată, îl preocupă propria persoană. Cine știe pe ce s-o fi așezat găngania? Muștele nu sunt prea fițoase din fire. Pot servi masa și într-o latrină. La asta se gândește lordul. E o problemă ce trebuie rezolvată urgent.

Fiind de rang nobiliar, vrea să fie servit ireproșabil. Cu această ocazie îi atrage atenția chelnerului pentru neglijența în serviciu. Deși are o condiție socială mult mai modestă decât clientul, ospătarul este înțelept: „Da, dar aveți și un păianjen...”

La o primă ochiadă, replica lui e un pic malițioasă. E primul nivel de percepere al poantei: cei din clasele de jos sunt într-un conflict nedeclarat cu „aleșii“. Au și de ce. Dar răspunsul chelnerului înseamnă cu mult mai mult. Cheia înțelegerii mesajului profund se află la păianjen. El este asociat în multe tradiții cu Creatorul cosmic care țese pânza creației; demiurg al unei realități iluzorii care în final resoarbe opera în El însuși. Privită prin prisma acestei simbolistici, replica ospătarului capătă adâncimi nebănuite.

El vorbește lordului despre Dumnezeu. Îi sugerează, într-un mod foarte subtil, să aibă încredere în viață, în soluțiile ei. Prea face caz din nimic și sunt lucruri mai importante care necesită atenția. Îi transmite în cuvinte simple un mesaj foarte profund: să nu mai opună rezistență. Fiecare problemă are și o soluție. Iar când noi ne încredem total în Dumnezeu, dificultățile se rezolvă de la Sine.

π

Dumnezeu îl trimite pe Sf. Petru să vadă cu ce se ocupă studenții în sesiune.

La întoarcere Sf. Petru dă raportul:

- La început de sesiune cei de la Medicină învață de rup, cei de la Drept la fel... iar studenții de la Politehnică... petrec, ca să vezi Doamne.

La mijlocul sesiunii Sf. Petru mai face o vizită inopinată pe Pământ și prezintă din nou situația Tatălui Ceresc:

- Studenții de la Medicină învață de rup, sunt aproape terminați, cei de la Drept sunt numai cu burta pe carte, iar Politehnică... să-mi fie cu iertare, Doamne, tot bairam.

Cu o zi înainte de examen Sfântul Petru face din nou o inspecție și prezintă o ultimă dare de seamă:

- Doamne, medicii sunt leșinați de-atâta învățat, cei de la Drept sunt cocoșați de-atâta învățat.

- Și Politehnică? întrebă Dumnezeu curios de-a binelea.

- Păi, Politehnică se roagă din tot sufletul...

- Buuuun... Peăștia îi trecem...

π

Când NASA a început să trimită astronauți în spațiu s-a descoperit că pixurile nu funcționează în imponderabilitate. Oamenii de știință americani au cheltuit 12 miliarde de dolari și s-au chinat zece ani să inventeze un pix care să scrie chiar și în lipsa gravitației, ținut cu susul în jos, sub apă, pe orice suprafață, inclusiv pe sticlă și la orice temperatură, de la condiții de îngheț până la 300°C. Rușii au folosit un creion...

π

Un tip intră agitat în cabinetul psihanalistului:

- Domnule doctor, domnule doctor, sunt disperat, în fiecare seară când mă bag în pat am impresia că este cineva sub pat. Când mă uit sub pat, am impresia că este cineva pe pat....și tot așa... pe pat, sub pat, pe pat, sub pat... o să înnebunesc, ajută-mă.

- Domnule, asta o rezolvăm fără nicio problemă în trei ani de ședințe. Vino de trei ori pe săptămână!

- Dar cât costă o ședință la dumneavoastră?

- Numai o sută de dolari...

Tipul pleacă dezamăgit. Peste câteva luni, doctorul îl întâlnește pe respectivul plimbându-se liniștit.

- De ce nu ai venit la mine ca să facem tratamentul?

- Cu o sută de dolari ședința? Am rezolvat-o cu zece dolari!

Mi-a spus un vecin cum să scap de obsesie...

- Serios? Cum așa?

- Am tăiat picioarele patului.

A fost odată un pinguin care locuia singur cuc pe o banchiză. Cât vedeai cu ochii nici țipenie de vreo altă făptură. Și cum stătea el așa singurel, ridică brusc privirea și zice:

- Hey, you!

Sare apoi în valuri și înoată repede-repede pe sub banchiză până ajunge în dreptul unei copci. Scoate rapid capul din apă și răspunde radiind de bucurie:

- Who, me?

Am lăsat dialogurile în engleză pentru că sună mai bine. Comentariile or să fie în limba maternă... a pinguinului. Deși la prima vedere nu pare, istorioara propune un subiect deosebit de profund, incitant, misterios și dificil în același timp: Creația. Cum a apărut Universul, ființele și mai mult decât atât, de ce? Pasărea palmipedă marină stătea singurică pe o banchiză. „Cât vedeai în jur cu ochii nici țipenie“. Nimeni. Doar ea, banchiza și dedesubt nesfârșitul ocean. Bineînțeles că în apă nu era nicio vietate, pustiu-pustiu.

Ți se împletește mintea numai la gândul ăsta. Dar se înnoadă de-a binelea dacă încerci să înțelegi singurătatea tainică a lui Dumnezeu. Înainte de a manifesta orice lucru sau fenomen, Creatorul era singur. Impropiu spus. Singur presupune și existența celorlalți. Lui nu-i lipsea nimic. Doar El era. Fără timp, spațiu, galaxii sau lumi subtile. Nimic. Nici moarte și nici viață nu exista. Numai Dumnezeu în aspectul Său transcendent.

Înțelepții ne spun că, la un moment dat, în Inima Lui a apărut

dorința de a Se cunoaște. Dar cum să se obiectiveze El pe El, fiind Subiectivitatea Pură, lipsită de orice atribut? E ca și cum ochii noștri ar vrea să Se vadă pe ei înșiși. Este imposibil. E necesară o oglindă pentru asta. Dar în ce să Se oglindească Creatorul, dacă numai El exista? Atunci i-a venit o idee infinită: manifestarea. Dumnezeu a început să se joace de-a universul, cu El însuși, prin El însuși.

A creat o scindare aparentă în Ființa Lui, pentru ca astfel să se obiectiveze. Lumile s-au ivit într-o infinitudine de expresii și forme. Odată cu apariția dualității, Creatorul a putut să Se reflecte în propria-I manifestare. Și de fiecare dată când o ființă umană atinge apogeul dezvoltării spirituale, prin revelarea Sinelui, Dumnezeu se cunoaște profund prin ea. E un joc divin în oglindă. Aceasta e misiunea sacră pe care am primit-o cu toții de la El. Hey, you!...

π

Două râme ies din pământ. Una dintre ele se adresează cu un zâmbet seducător:

- **Parcă te cunosc de undeva. Simt că avem multe în comun. Nu vrei să luăm cina împreună?**

- **Nu te osteni să mă vrăjești. Sunt celălalt capăt al tău.**

π

Un străin abia sosit în oraș se oprește direct la bar. Face consumație de câteva sute de euro, dar barmanul îl ia la rost:

- **Gata! Du-te acasă, ai băut destul!**

Străinul insistă și barmanul e nevoit să-l dea afară. Omul își reîncepe căutarea și merge mult până dă de un bar. Când intră, chipul barmanului i se pare foarte cunoscut.

- **De unde îl știi eu pe tipul ăsta? Barmanul se răstește la el:**

- **Ți-am zis să pleci! Nu-ți mai dau nimic de băut.**

Omul merge iar și iar până dă de un alt bar. Intră și din nou i se pare cunoscut chipul barmanului:

- **Ce se petrece? Tu ții toate barurile din oraș?**

- **Nu! Tu ești foarte beat. Există un singur bar în oraș...**

π

Un tip intră în măcelărie la ora închiderii.

- **Vreau o găină mare, precizează de la bun început.**

Însă marfa fusese vândută, iar în depozit nu se mai afla decât

o găină. Așa că vânzătorul ia pasărea și o pune pe cântar:

- Cinci rupii!

- Este bună, dar o să dau o petrecere la care vin mulți invitați și nu cred c-o să ajungă. Aș dori una mai mare.

Măcelarul ia găina, intră în magazie, așteaptă puțin și se întoarce cu aceeași găină:

- Asta face șapte rupii!

Omul se gândește un pic și spune:

- Știi ce? Cred că o să le iau pe amândouă...

π

În liniștea nopții Maria aude un zgomot suspect. Iese din casă și în întuneric, se lovește de oiștea carului:

- Ioane, tu ești?

Un licurici zburlici vede o luminiță pâlpâind într-un tufiș. E noapte și inima începe să-i bată în ritmuri latine. „Ar putea fi ea“, gândește el. Fără să mai stea pe gânduri se repede în tufiș. Nu trec nici două secunde și se aude un țipăt prelung.

Iese licuriciul fumegând și bolborosind în limba coleoptelilor: „Bă, care v-ați lăsat țigările aprinse în pădure? Nu se mai respectă deloc natura în ziua de azi!..“

Cu mulți ani în urmă am avut privilegiul să țin în palmă un licurici. Felul cum luminează e absolut magnific. La fel este și mesajul acestei anecdote. De aceea am trecut-o cu bucurie pe lista „albă“ a bancurilor esoterice.

Așadar, licuriciul merge noaptea pe cărare. Unde se duce, nu știm. Merge în drumul lui. Dar iată că o luminiță din tufiș îi aprinde beculețul și la propriu și la figurat: „Ar putea fi ea!“ Adică o licurice. Probabil că a făcut o pasiune de-a dreptul nebună pentru o reprezentantă a sexului luminos, altfel nu se explică flama emoțională care l-a cuprins. Din starea de pasivitate în care se afla, licuriciul atinge brusc un punct de incandescență psihică. Motorul pasiunii dezlănțuite îl propulsează drept în mijlocul tufișului unde

are parte de o experiență traumatizantă. Ca să salveze aparențele, el pedalează un pic pe principii ecologice, fapt care stârnește și râsul în contextul dat. Cam așa se vede povestea la o primă ochiadă.

Deși nu lasă impresia, scurta narațiune este plină de simboluri: insecta, întunericul, luminița, durerea etc. O să le luăm pe rând în vizor pentru a putea desprinde semnificațiile esoterice care umplu de sevă anecdota. În primul rând, gândăcelul. El este cheia sensurilor adânci care transpar din isprava nocturnă. Pare o povară destul de mare pentru o insectă lucitoare, însă modul în care este alcătuită (ultimele inele abdominale emit în întuneric o lumină fosforescentă) ne duce cu gândul la ceva mult mai profund: natura divină a ființei umane.

Aventurosul licurici se potrivește de minune pentru a ilustra acest aspect. El poartă cu sine lumina dar jinduieste după o altă sursă exterioară. Suntem la rândul nostru „Lumină din lumină“, scânteie divină, dar preferăm să punem în lumină ceea ce este în jurul nostru. Cu toate că avem în suflet semințele beatitudinii divine, căutăm cel mai adesea fericirea în diverse forme exterioare: bani, obiecte, plăceri, putere, relații, slujbe, hobby-uri, distracție, cărți, sporturi etc.

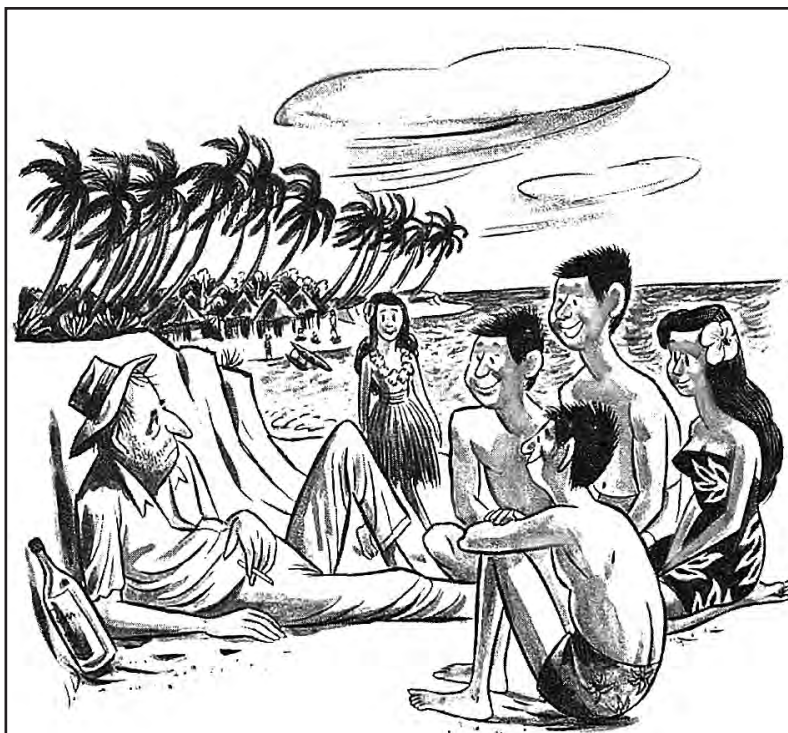
Însă, în oricâte feluri s-ar ipostazia căutarea noastră, rămâne aceeași nevoie acută de iubire și împlinire adâncă, pe care o putem găsi doar în profunzimile ființei noastre.

Iată că pe gândăcel îl mână în tufe o pasiune oarbă și înlănțuitoare. Se repede ca un laser excitat imaginându-și multrâvnita contraparte feminină. Nu este cea mai inspirată atitudine, fapt semnalat de viață prin contactul dureros cu chiștocul aprins. O lecție dură, dar utilă. Dacă privim lucid și detașat unele situații dificile de viață putem descoperi în suferință (boală uneori) un indicator prețios: greșim. Nu facem lucrurile cum trebuie, iar Existența are nenumărate mijloace (semne, sincronități, durere) prin care ne atrage atenția asupra acestui fapt. Și licuriciul se află într-o asemenea împrejurare, dar nu este suficient de luminos la creier pentru a învăța ceva din ea. Preferă să-și verse necazul pe inconștiența unora care, la urma urmei, chiar nu mai respectă deloc natura în ziua de azi...

Chiar și așa, gestul lui sugerează indirect și un alt amănunt important. Mirajul creat de minte dispare odată cu investigația. El subzistă doar când nu există cercetare dublată de o cunoaștere

directă a fenomenului. Doar în bezna pădurii (ignoranța) luminița pare o licurică scumpică. Imediat ce lumina conștiinței pătrunde, întunericul necunoașterii dispare și, ceea ce părea demn de Romeo și Julieta, se dovedește a fi o urmă de-a lui Romică Fumăciosul prin boscheți.

Fără cercetarea directă a realității suntem sortiți să trăim în iluzie și conflict, care, mai târziu conduc la suferință. Există la majoritatea oamenilor o permanentă neconcordanță între ceea ce trăiesc (concretul) și ceea ce ar vrea să fie (imagarul). Aceasta este și cauza principală a suferinței: evadarea obsesivă din realitatea momentului prezent (prin dorință). Neacceptarea profundă a ceea ce Viața ne oferă aici și acum.

- Spuneți-ne câte ceva despre fantasticul vis american...